

ЗАВЕЩАНИЕ

Още отъ вечеръта личеше че краятъ приближава. Старецътъ се бѣ отпусналъ неподвижно, дишаше тежко и отвреме навреме се унасяше. Сетне изведнажъ стреснато отваряше очи, цѣлитѣ черни, въ дъното на пръстено-жълтитѣ очни кухни, оглеждаше очудено наоколо, сякашъ се връщаше отъ далечъ и простенваше за водица. Така мина нощъта. На сутринъта болния се посъвзе, поиска да му опекатъ топла питка. Когато следъ единъ часъ снаха му донесе въ кърпица прѣсно опечена, оваляна въ пепель, питка, болния взе една хапка, поднесе я до уста, и не вкуси.

Тогава Къню реши че нѣма какво повече да се чака. Впрегна разглобената каручка, посла отзадъ на скамейката повече сѣно, покри го съ чулъ, и влѣзе при стареца.

— Отивамъ до Зърнево, тате... Ще